

ÜVEGCSEPP

Prológus

2012. FEBRUÁR 23.

MINDIG IS IGYEKEZTEM ELFOJTANI A KÍVÁNC SISÁGOMAT PONT AZÉRT, mert rettegetem a mostanihoz hasonló helyzetekbe kerülni.

Tényleg meg kell hoznom ezt a döntést? Muszáj? Ráadásul pont nekem, aki még azt sem tudja eldönteni, hogy aznap milyen ruhát vegyen föl, vagy, hogy melyik busszal menjen suliba? Félreértés ne essék, nem vagyok divat örült. És iskolába is szoktam járni, még ha jó párszor el is sikerül késnem, és elkavarodnom útközben. De ott vagyok, és igyekszem megfelelni drágalátos tanáraink és szüleim elvárásainak. Arról nem én tehetek, hogy ilyenek neveltek, kérem szépen!

Azt mondta, hogy felébredt a vérem (kikérem magamnak, ilyen ostobaságokkal ne etessen!), és különben is már tudom, hogy ki ő, meg mit tud, tehát tudok az egész fajáról – nem, *fajunkról* -, ezért hát evidens, hogy akkor természetesen én is csatlakozom hozzájuk. Vagy, ahogy ő mondta: a *családodhoz*. Ellenben még van lehetőségem arra, hogy kioltásuk belőlem valódi lényemet.

Tényleg nem tudtam, hogy mit csináljak, hiszen ha az ő javukra döntök, el kell hagynom földi családomat, a barátokat, az itteni életem, viszont, ha maradok, akkor az elmúlt fél év minden gyönyörűségét elfelejthetem, és sosem fogom megtudni, hogy miből maradtam ki, hogy eredetileg mit szánt nekem a Sors.

Vettem egy nagy levegőt, és kiléptem a fényre. Éreztem, ahogy a testemben azonnal elkezd mozgolódni az energia. Láttam, amint az öcsém és Lin a Vészmadár fekete és halálhideg szorításában vergődtek, és csak rajtam múlt, hogy miként mentem meg őket: felszabadítom, vagy elaltatom vérem.

Egyet tudtam csupán, egy dologban voltam biztos: ha én el is bukok, társam még mindig itt van, hogy megmentse a helyzetet.

Miután komolyabban felmértem a helyzetet, nekiiramodtam, és imádkoztam azért az Elfeledett és a keresztény Istennek is, hogy nehogya kitörjem a bokám útközben, és hogy időben odaérhessek.